

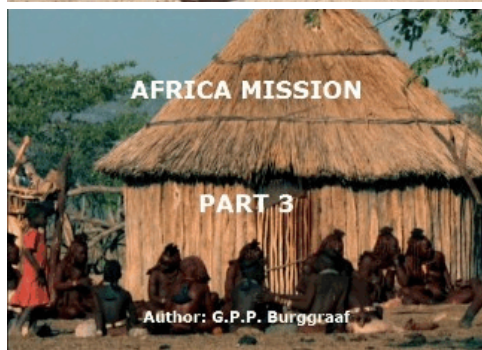
REISVERSLAG AFRICA-NAMIBIA-MISSION 2007

Dit ondergeschikte reisverslag is geschreven in kader van de reisverslagen van de zendingsreizen van de apostel Paulus. Op 24 april 2007 vertrokken we gedrieën -ik met twee van mijn zoons, Gert-Jan en Martijn- 's avonds om 20:30 met KLM (747) vanaf Toronto naar Amsterdam, waar wij op 25 april om 9:00 op Schiphol Airport landden. Ons reisdoel was Namibia, een land op het Zuid-Afrikaanse continent, om daar krachtens mijn zendingsroeping de heidenen het Evangelie te verkondigen, op wegen welke woest waren. Om 10:30, dus na anderhalf, gingen we met KLM (777) weer de lucht in richting Cape Town, waar wij 's avonds om 21:10 arriveerden. Toen wij de koffers van de band haalden bleek er 1 koffer te zijn achtergebleven in Amsterdam. Volgens de Airport-Luggage-Agent zou de koffer de volgende dag met Air France meekomen via Johannesburg naar Cape Town. Die nacht hebben we in het Road Lodge-Hotel vlakbij de Airport overnacht. Volgende dag echter nog geen koffer. Via het thuisfront geprobeerd contact met KLM-bagage-servicedienst te maken, maar alles tevergeefs. KLM-bagage-service blijkt niet te werken.

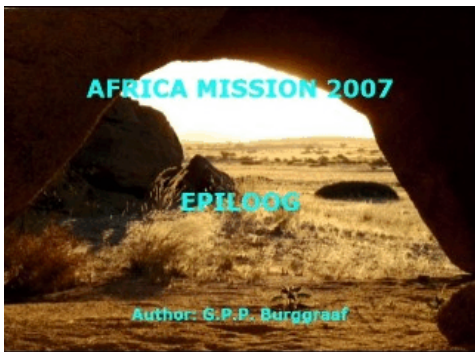

Het plan was inmiddels gewijzigd en nu zou de koffer op vrijdag 27 april met KLM meekomen direct naar Cape Town. Dit keer klopte het wel, maar we hadden ondertussen een delay opgelopen van twee dagen. Ondertussen had Neil van Helderberg-campers uit Sommerset de Camper bezorgd en hebben we die nacht ergens op een Camping-Resort (Voortrekker Park) in de stad Strand overnacht en de volgende nacht verbleven we op een terrein vlakbij de Airport. We hadden wel in Cape Town kunnen blijven evangeliseren aangezien ook deze stad rijk is aan de krottenwijken, waarin een grootdeel van de zwarte bevolking een ellendig bestaan lijden. De krottenwijken werken vanzelf weer de criminaliteit in de hand en elk huis en elk bedrijf is 'extreemly fenced' -al of niet onder hoogspanning- en van de nodige alarminstallaties voorzien. Ons doel was echter Namibia en hoewel Namibia over het algemeen 'safer' is dan Zuid-Africa, zijn ook hier de huizen en bedrijven 'fenced'. In bijna alle winkels lopen security-guards, blijkbaar om de vele grijpgrage vingers te ontmoedigen.

De eerste zondag over hebben wij in Stellenbosch, een plaats vlakbij Cape Town, doorgebracht op de 'Mountain Breeze'-Resort. Zondagmorgen naar de NG-kerk geweest. De preek was meer een relaas van algemene verzoening en van 'dit doen en dat laten' dan een verkondiging van de vrije genadeleer, zodat de schare van plus minus 1000 mensen(!) weer gerustgesteld huiswaarts kon gaan. De predikant had totaal geen boodschap, maar deelde wat arminiaanse EHBO-doekjes uit voor de schijnbloedende schare belijders. De kerk was dan ook met een uur uit. Na de dienst ging de schare koffiedrinken in een bijgebouw, en het koffiebijeenkomst duurde langer dan de dienst. Zo hebben we dan ook kennis gemaakt met de

'gezelligheidsgodsdiens' in NG-kerken van Zuid-Afrika.

's Avonds zouden we naar de Nederduitsch Hervormde kerk gaan in Stellenbosch, aangezien die kerk -volgens zeggen- wat strikter moest zijn, maar er bleek helemaal geen dienst te zijn, want de scholen hadden vakantie en ook de kerk was op vakantie. Gesloten kerkdeuren dus. Men beseft hier blijkbaar niet dat God nooit op vakantie is en de duivel vanzelf ook niet. Op de camping hebben we nog mensen ontmoet, William en Yolanda Park, die we ook wat lectuur gegeven hebben. Zij wonen vlakbij het Kruger Wild Park en maakten een rondreis door Zuid-Afrika. Wij waren welkom als we een keer in de buurt zouden komen. Aardige mensen, ja, allemaal aardige mensen, maar weinig of geen overtuigde verloren zondaren, laat staan geredde zondaren.

Maandag 30 april vertrokken we eindelijk richting Namibia via de N7 en op een zwaar 'fenced' campingsite in Springbok, een uur van de grens met South Africa en Namibia, hebben we overnacht. Ergens in de country overnachten is behoorlijk aan de gevaarlijke kant, gezien de vele roofovervallen die in Zuid Afrika op reizigers gepleegd worden, maar de Heere was onze Reisleider en op Hem alleen vertrouwd. Dinsdagmorgen om 11:30 bereikten we de grensovergang 'Zuid-Africa/Namibia' via de grensovergang 'Noordoewer' en daar bleek dat we een aflopende (lekkende) band hadden. Een douane-agent maakte er ons op attent. We stonden toen precies op de border-line en het was ons een wonder dat we onderweg geen klapband hadden gekregen. We moesten echter eerst het grenskantoor van Zuid Afrika in om uit te klaren en na allerlei stempels mochten we eindelijk doorgaan. Daarna hebben we eerst de reserveband erom gegooid en toen moesten we de douane van Namibia passeren, temporary visakaarten invullen en een fee voor de camper betalen (R.160). Daarna werden we nogmaals gecontroleerd door de Namibian police, maar dat gaf verder geen problemen. De grenscontrole was dus dubbel, zowel aan Zuid-Afrika zijde als aan de Namibia-zijde. Dat hadden we niet verwacht. In Noord-Amerika word je alleen door de country van binnenkomst gecontroleerd, maar hier gebeurt het van beide kanten. Een safe systeem voor illegalen.

Namibia is een vrij groot land, wel 20x Nederland, maar er wonen ongeveer 2 miljoen mensen. Het is een uitgestrekte desert met talloze 'woeste wegen'. Tot dit land wisten we ons van Godswege geroepen om op haar woeste wegen 'de Namibische Moren' het Evangelie te verkondigen. Eenmaal de grens gepasseerd, hebben we bij het eerste gas-station in 'Noordoewer' de lekkende band gerepareerd. Het ventiel bleek te lekken en die konden we ter plekke laten vernieuwen. Vandaar gingen we richting Fish River Canyon, het grootste gedeelte van dat traject moesten we over zandwegen en gravelroads. De toegang tot de Canyon viel wat tegen en net zoals overal moesten we toegangs-fee betalen (R.250). Er liep behoorlijk veel wild in deze area, zoals struisvogels en herten. Dezelfde dag vertrokken we richting Grunau en Keetmanshoop en op de zandweg er naar toe kwamen we plotseling door een diepe dip met de voorwielen van de grond. Gelukkig geen schade opgelopen. Veilig bereikten we Keetmanshoop waar we de nacht doorbrachten op de 'Lafenis Rest Camp', achter een gas station, waar we opnieuw konden douchen.

De volgende morgen zijn we in Grunau geweest en daarna het stadje Keetmanshoop ingegaan. In in het centrum van Keetmanshoop zijn we de begonnen te evangeliseren. Ik riep een zwarte knaap van een jaar of acht bij me om hem een Evangelie-boekje te geven. Aan zijn uiterlijk was duidelijk te zien dat hij afkomstig was van de Bushmen en hij zette zich op de stoeprand en begon direct aandachtig in het boekje te lezen, zodat hij alles om zich heen scheen te vergeten. Ik kreeg een betrekking op deze jongen, hoe en waarom kan ik niet verklaren. De Heere weet het. Al gauw kwam er nog een jongen bijzitten en we hebben met hen in eenvoudigheid gesproken over de dingen van tijd en eeuwigheid. Aangezien deze

knapen een lege maag bleken te hebben, hebben we hen brood gegeven en two bottle's zuiver water.

Daarna hebben we een bezoek afgelegd aan het Weeshuis "Christ's Hope", die gerund werd door Christiaan en Rita Scherpereel, een echtpaar afkomstig uit België. Ze ontvingen ons hartelijk en van Rita kregen we een rondleiding door het weeshuis en uitgebreid tekst en uitleg over de wees(aids)kinderen. Voor de oudere kinderen hebben we een stapel lektuur achtergelaten, te weten: The Booklet of "Bible stories for our children" and the booklet of "Queen Esther's life". Het weeshuis wordt gesponsord door de 'Volle Evangelie Kerk' in België. We hebben geen geld gegeven aangezien we ons met de grondslag niet verenigen konden, maar het project zelf kun je vanzelf volledig achterstaan.

Daarna zijn we de buiten/sloppenwijken van Keetmanshoop ingegaan. Daar hebben we intensief straat evangelisatie bedreven, hoofdzakelijk onder vrouwen en kinderen. Wat ons opviel was, dat deze achterbuurtkinderen vrij verlegen waren. We moesten soms daadwerkelijk door de knieën om ze dichterbij te krijgen, maar toen ze eenmaal door hadden dat ze wat kregen, werden ze wat vrijer. Soms trokken ze elkaar de boekjes uit handen. Na een paar uur waren we al de helft van de voorraad lektuur kwijt. Als we zo door zouden gaan, waren we gauw door de voorraad heen. We moesten dus selectiever te werk gaan.

Hierna vertrokken we richting Mariëntal om boodschappen in te slaan, maar alles was bijna 'over de datum'. Ondertussen hield ik me met de aangroeiende zwerm kinderen bezig, die we op een eenvoudige wijze het Evangelie hebben verkondigd. Deze stadskinderen waren helemaal niet verlegen, veel eerder opdringerig met hun koopwaar. Zij probeerden ons namelijk bakken met dadels te verkopen, maar het kopen van te koop aangeboden vruchten kan zeer gevaarlijk zijn, gezien de heersende Hepatitis A-B besmetting. Ook onder deze kinderen hebben we engelstalige lektuur mogen verspreiden. Sommigen van hen spraken ook Zuid-Afrikaans, maar dat was niet altijd even makkelijk te verstaan. Ze mixen dikwijls hun eigen stamtaal erdoorheen. Engels spreken met de zwarten gaat nog het beste. Met blanken kun je wel gemakkelijk in het Zuid-Afrikaans/Nederlands communiceren. Hoewel Engels de hoofdtaal is, worden er zo'n 11 talen gesproken in Namibië en er zijn 28 verschillende dialecten. Sommigen stammen spreken alleen hun eigen taal, anderen, waaronder de Herero's, spreken alleen Zuid Afrikaans.

Net boven Mariëntal hebben we een campsite in de country gevonden (KOHA), die wat goedkoper was dan de officiële Campsites. In Zuid-Afrika betaalden we ongeveer R.100 per overnachting en in Namibia is alles wat duurder en betaalden we daar ongeveer R.150 voor een staanplaats (met Hydro en douchegelegenheid). Sommige Campings maken misbruik van (rijke) buitenlandse toeristen en proberen je af te rippen door extra fee's te berekenen, maar daar zijn we niet ingetrapt. De volgende morgen zijn we doorgereisd naar Windhoek en in downtown hebben we een internet-cafe opgezocht om de binnengekomen e-mails te behandelen en contact te maken met het thuisfront. We hadden echter ook een Iridium-satelliet-telefoon bij ons die wereldwijd bereikbaar is, ook al zit je midden in de desert. Zeker in Namibia is zo'n satellietfoon geen overbodige luxe. Windhoek is globaal genomen een westers uitzienende stad, maar is niet zo heel groot en er wonen slechts 250.000 mensen.

De reis ging verder en net boven Windhoek hebben we overnacht op een campsite die gerund werd door een Engels echtpaar die al 37 jaar Namibië woonden. Van hen kregen we wat meer informatie over Namibië en een brochure over het wegennet en de faciliteiten van de dorpen. Vandaar reden we naar Okahandja, waar we een markt bezocht hebben waar diverse inlandse handelaren Arts en Crafts verkochten. Het marktlevens in Namibia gaat er totaal anders aan toe dan bij ons in het westen. Alles gaat van de hand op basis van 'loven en bieden'. De Namibiërs zijn slimme en aanhoudende handelaars en je kunt ermee handelen totdat je een ons weegt. Ze houden het vol totdat je wegrijdt. We hebben wel wat gekocht, alleen om het vertrouwen van deze mensen te winnen en door te beloven dat we bij bepaalde stands terug zouden komen om wat te kopen. Ze wisten mij dan ook precies aan mijn woord te herinneren en dat was ook de bedoeling om zo een aanleiding te hebben om deze mensen met het

Evangelie in aanraking te brengen en met de betrouwbaarheid van Gods beloften in Christus in de toepassing voor verloren zondaren. Sommige handelaars waren echter zo opdringerig dat we hen vermaanden met hun business geen afgoderij te bedrijven door alleen maar te jagen naar money, maar in plaats daarvan eerst het Koninkrijk van God te zoeken en Zijn gerechtigheid, want als we Christus toebehoren door een waarachtig geloof, dan zal Hij naar Zijn welbehagen al wat wij nodig hebben ons toewerpen.

Hiervandaan vertrokken wij naar Omaruru en hebben daar opnieuw een weeshuis bezocht die door twee locale zwarte moeders werd gerund. De dienstdoende moeder (Franciska) heette ons hartelijk welkom en ze liet ons het hele weeshuis zien en ook de kinderen. Hoe afstandelijk de westerlingen zijn, hoe open en gastvrij zijn de Afrikaners! We waren wildvreemd, maar toen wij het doel van onze komst vertelde, kregen wij een open deur. Franciska liet de lektuur zien waaruit zij de kinderen voorlas, maar het bleek allemaal zo'n beetje algemene verzoening te zijn. We hebben haar toen een echte King James Bijbel gegeven en andere bijbelse lektuur die zij de kinderen kon voorlezen en daarvoor toonde zij oprechte dankbaarheid. Ook de kinderen hingen aan je en waren heel blij met de ontvangen boekjes. Toen we vertrokken kregen ze allemaal nog een flesje zuiver water, waarmee zij de koning te rijk waren en we werden dan ook uitbundig uitgezwaaid. Afrikaanse kinderen kun je al gauw met het weinige blijmaken. In dezelfde plaats zijn we ook in de krottenwijken geweest en daar hebben we een man (een mijnwerker) ontmoet die diep in de ellende zat. Hij had samengewoond met een vrouw die voor hem een bedreiging beek te zijn. Hoe of wat daar vroegen we maar niet naar, maar hij voelde wel dat het een grote zonde was om ongetrouwd met een vrouw samen te wonen. Zijn pogingen om die vrouw om vergeving te vragen waren op niets uitgelopen. We hebben de man gezegd dat hij niet aan die vrouw in de eerste plaats, maar aan de Heere om vergeving van zijn bestaan moest vragen en dat hij zijn noden voor de Heere moest brengen en niet op mensen moest vertrouwen. We hadden al snel het vertrouwen van de man, mede doordat wij hem zeiden dat er tussen zwarte en blanke mensen, dus tussen hem en ons, totaal geen verschil bestaat in de ogen Gods. De Heere handelt zonder aanzien des persoons en Hij is een genadig God voor de grootste van alle zondaren, want God is een God die de goddelozen rechtvaardigt. De man was zichtbaar ontroerd en was ook bijzonder ingenomen met de lektuur. Zijn afscheid was buitengewoon gemeend en hij bleef zwaaien toen wij wegreden. De Heere zegene deze man met de rijkdom Zijner goedertierenheid!

In Omaruru hebben we een campsite opgezocht en daar overnacht. Met twee dienstdoende tuinjongens kregen wij een uitgebreid gesprek over de dingen van het tijdelijke en het eeuwige leven. De ene heette Mozes en de andere Clements. Mozes sprak alleen (vrij onverstaanbaar) Zuid Afrikaans, maar Clements sprak ook Engels, zodat wij met hem in gesprek gingen en wat wij zeiden vertaalde hij aan Mozes. Clements was lid van de apostolische kerk en Mozes was rooms. Clements had geen bijbel, want die moest hij steeds in de kerk achterlaten en hij was dan ook bijzonder dankbaar voor de bijbel die wij hem mochten overhandigen. Mozes was een arme weduwnaar. Zijn vrouw was aan een ernstige ziekte overleden en zijn zes kinderen verbleven in een tehuis in Rundu, zo'n 600 km verderop. Zo leefde deze weduwnaar gescheiden van zijn kinderen en kon zijn kroost ook niet bezoeken, want hij verdiende maar 500 Nam. dollar per maand, dus zo'n 80 CAD dollar. Van dat bedrag stuurde hij een gedeelte naar zijn kinderen, maar zelf had hij niet genoeg om van te leven. De blanke (Campsite-eigenaars) betalen expres heel weinig om de zwarten aan zich te binden, zodat zij niet weg kunnen, omdat zij gedurig zonder geld zitten. Een vorm van slavernij dus.

Zaterdagmorgen zijn we nog bij een ander weeshuis geweest "SIAMA Children's Home", maar er bleek niemand aanwezig. Wellicht was de leiding met de kinderen op vakantie.

Van Omaruru vertrokken wij naar Otjiwarongo waar we de zondag hebben doorgebracht. Ook hier wilde we naar de Nederduitse Hervormde Kerk, maar die bleek eveneens gesloten vanwege de vakantietijd. Als de scholen vakantie hebben, zijn ook de kerken gesloten. Wat een arme godsdienst.

Aangezien wij de Himba's in het Noordwesten van Namibia een bezoek wilden brengen, zijn we donderdag via een woeste weg (240 km lange gravel road naar Opuwo gereden en op een voor mij reeds bekende Campsite overnacht. Opuwo is een junkdorp en het stonk er geweldig naar drank en vuilnis. De straatmuziek dreunt er 24 uur per dag door. Het grootste deel van de plaatselijke bevolking is verslaafd aan de drank en tot de bedelstaf vervallen. Hier en daar wat lectuur uitgedeeld, maar het was een druppel op de gloeiende plaat.

Na een kort bezoek aan Opuwo hebben we verschillende nederzettingen van de inheemse bevolking bezocht. We hadden een geopende deur om onder de Himba's en de Damara-bevolking het Evangelie te verkondigen, lectuur en Bijbels te verspreiden en de allerdorstigen van vers water te voorzien. In het Himba-gebied vonden we een engelsprekend meisje die ook de taal van de Himba's sprak ons vertaalde onder de Himba-bevolking. De Himba-vrouwen zien er niet uit, maar deze mensen hebben geen vroom kleedje nodig om hun naaktheid te bedekken, maar het kleed van de gerechtigheid van Christus, zoals u en ik.

In Afrikaanse landen moet je echt niet kijken hoe mensen eruit zien, want dan kun je beter thuisblijven. Hoeren en tollenaars zullen ons voorgaan in het Koninkrijk der hemelen en die lopen hier dan ook in grote getalen vrij rond. De velden zijn hier dus wit om te oogsten, maar de arbeiders weinigen. Ook hebben we een bijzondere ontmoeting met een engels sprekende Damara-moeder van zes kinderen, Christina genaamd, en ze was zichtbaar verbaasd vanwege het bezoek, de boodschap, de ontvangen lectuur en het verse water. Normaal gesproken krijgen dit soort mensen nooit bezoek van zendelingen, nooit post, geen hulpgoederen, geen medische voorzieningen en alles wat ze hebben is een hut en een paar krukken met wat oude potten en pannen. Ze hebben wat vee en verbouwen wat op het land, maar de primitieve omstandigheden staat gelijk met het stenen tijdperk.

Op de terugweg naar Kamanjab hebben we nog twee jongens -Kivid en Kuhupa- meegenomen die op zoek waren naar een paar koeien die ze tijdens het weiden kwijtgeraakt waren en daarvoor een groot aantal kilometers gelopen hadden om het vermiste vee op te sporen, want als zij die koeien niet zouden vinden, werden ze door hun vader gestraft, hun zoektocht bleef echter zonder resultaat. Ze waren erg vermoeid en waren erg dankbaar dat ze naar hun dorp mee terug konden rijden, want dat scheelde hen een paar uur lopen. Ook deze jongens hebben we wat lectuur meegegeven.

Ontstellend is de armoedegrens onder de inheemse bevolking in Namibia. Nogmaals: de velden zijn hier zeker wit om te oogsten, maar de arbeiders zeer weinigen. Nederland zit propvol met dominees, maar er zijn geen van God geroepen zendelingen. De kerken draaien op volle toeren om hun jaarlijkse budget te halen en de kerkbusiness draaiende te houden, en van de zending hebben zij ook een ordinaire business gemaakt, maar de Geest is eruit, en dat geldt ook voor de Zuid-Afrikaanse kerken. De kerken komen hun roeping niet na en zijn in plaats van naar buiten, naar binnen gekeerd en doorspekt met kerkpolitiek. God gaat echter door en dat hebben wij ook mogen ervaren, maar ik moet er nog mee beginnen om met zending bedrijven te beginnen. Ik kwam dan ook op een punt om op al hetgeen we hier gedaan hebben de dood te schrijven, want hetgeen we schuldig zijn te doen, doen we zeker niet ónschuldig, tenminste zo ligt het voor mij. Ik ben en blijf een dwaas en een snood rebel die niets verdient dan hel. Er is er maar Eén Die de pers alleen getreden heeft en niemand van de volkeren was met Hem. Er blijft echt niets anders over dan te roemen in de Heere alleen. De mens doet in niets mee. Amen.

Zaterdag zijn we naar Outjo gereden om daar de zondag door te brengen. Ook hier waren de meeste kerken gesloten vanwege de vakantietijd, maar in een van de kerken kwam een groep mensen bijeen van de Amerikaanse stichting 'Operatie Mobilisatie' die met tal van enthousiaste vrijwilligers in verschillende (Afrikaanse) landen werkt. We hebben de bijeenkomst bijgewoond en op verzoek van de voorganger, dhr. Jacob Schoeman, hebben we een toespraak gehouden van hetgeen de Heere in mijn leven gewerkt heeft, waartoe Hij mij geroepen heeft en wat de bijbelse inhoud behoort te zijn van de prediking van Wet en

Evangelie, namelijk Jezus Christus en Dien gekruisigd. Van de gelegenheid hebben wij dan ook dankbaar gebruik gemaakt om leer van de rechtvaardiging van de goddeloze te benadrukken, aangezien deze leer ook op het Afrikaanse continent vrijwel nergens geleerd wordt. De vrijwilligers die hierbij aanwezig waren kwamen uit alle delen van de wereld, maar ik had de indruk dat zij nauwelijks beseften dat God een God is die de goddeloze rechtvaardigt en dat er een geestelijk gericht Gods in ons leven moet plaatsvinden, waarin onze oude mens sterft, om door de wederbarende kracht des Heiligen Geestes als een nieuw schepsel in Christus op te staan in een nieuw leven. De Heere gaf beslag onder de toehoorders en van het aanvankelijke enthousiasme bleef weinig meer over, hoewel de sfeer niet omsloeg in vijandschap.

Daarna nam de heer Schoeman het woord en handelde voornamelijk over het feit hoe een christen zijn tijd moet invullen en zijn gaven moet besteden. Allemaal wat aan de arminiaanse kant en trant en dat hebben we hem dan ook in alle bescheidenheid gezegd. We hebben de aanwezigen nog wat lectuur uitgereikt. Ondanks het leerverschil bleef Jakob echter heel vriendelijk en nodigde ons na de dienst uit om op zijn farm te komen eten, waaraan wij gehoor hebben gegeven. Met Jakob en zijn vrouw en met verschillende mensen van de groep hebben we de maaltijd gebruikt, waarbij wij een openhartig gesprek gehad hebben met Jakob, die daarbij te kenen gaf dat het probleem van de schuld erkennen en aanvaarden een grote struggle was in de Afrikaanse kerken. We hebben hem gezegd dat 'dat probleem' wereldwijd is, maar dat voornamelijk een oppervlakkige prediking hieraan debet is. Het Evangelie wordt niet recht gedaan als de absolute eis der Wet niet ten volle gepredikt wordt, waarbij de werkende mens het oordeel en de drievoudige dood wordt aangezegd, omdat de mens van nature onder de Wet is en onder de toorn van God verkeert. Jakob moest dat erkennen en hij bleek niet vijandig te zijn, maar de zaak ter harte te nemen. We mochten die dag in zijn huis blijven en van alle faciliteiten gebruik maken.

De maandag daarop zijn we naar Swakopmund gereden, een grote kustplaats aan de Westkust van Namibia en vervolgens reden we naar Walvisbaai. In deze plaatsen wonen veel Duitsers en hoewel deze steden naar het westerse model zijn gesitueerd, is de verre omgeving er rondom heen bijna uitsluitend brandend zand en nergens water. Je kunt er zelfs een woestijnreis op de rug van een kameel maken, maar van die kameliaanse zandhopperij hebben geen gebruik gemaakt. We wilden hiervandaan naar het zuiden, maar we hebben afgezien van de C14, een 400km gravel road met vele bergpassen. Aangezien we geen 4x4 hadden, hebben we besloten om via de paved road terug te rijden en laat in de middag bereikten we Okahandja. In deze plaats heeft de Zuid-Afrikaanse, Nederduits Gereformeerde arminiaan ds. E. Maritz gestaan, die regelmatig in Nederland optrad voor de SRA (inmiddels overleden). We hebben de plaatselijke NG kerk bezocht en ook de huidige pastor, ds. Mell, en zijn vrouw, die we beiden met een korte broek bij de pastorie aantroffen. De jongens hebben nog wel een praatje met hem gemaakt, maar ik hield het voor gezien en hem gezegd dat zowel zijn broek als zijn preken te kort waren. Van Maritz was al bekend dat hij een arminiaan was, maar de NG-kerk, zowel in Zuid-Afrika als in Namibia, is ook compleet antinomiaans en totaal geliberaliseerd. De opwekkingen die ds. Maritz claimde in de plaatsen waar hij gestaan heeft, blijkt allemaal mensenwerk en een opwekking van beneden naar boven, à la de toren van Babel.

We hebben overnacht op een campsite in de buurt en zijn vandaar vertrokken naar Hosea Kutako International Airport ten oosten van Windhoek. Er bleek echter weinig te zien en er was bijna geen vliegverkeer. We zijn nog wel even in de aankomsthal geweest en via een leegstaand gebouw zijn we stiekem even op het gate-terrein bij de vliegtuigen wezen kijken, maar vergeleken bij Schiphol, was deze Airport een rustoord voor bejaarden. Hiervandaan zijn we binnendoor naar Rehoboth gereden, waar we onderweg weer in tal van krottdorpen hebben ge-evangeliseerd voornamelijk onder vrouwen, tieners en kinderen. Een vrouw, Sophia genaamd, toonde zich heel dankbaar voor de aangeboden lectuur en ontving de boodschap van het Evangelie met blijdschap des harten. Onderweg naar Rehoboth hebben we nog verschillende mensen, die uren langs de weg stonden te wachten, een lift gegeven, waaronder een

zekere Lazarus en zijn vrouw, Eva. Beiden waren echter stomdronken, maar ze lagen zo erbarmelijk aan de kant van de weg te kermen, dat we hen niet voorbij konden rijden. Lazarus hebben we nog wel een hart onder riem gestoken, namelijk dat hij de dure roeping had om voor zijn gezin te zorgen en niet langer zijn geld te verdrinken.

De mannelijke krotbewoners in Namibia zijn doorgaans hardnekkige “zuiplappen”, zodat wij bijna alleen vrouwen, tieners en kinderen aantreffen “along the road” en voornamelijk hen het Evangelie hebben verkondigd. Aan Eva zeiden we dat zij het geweest is die als eerste van de verboden boom in het paradijs gegeten had. Het mens keek me met zulke grote ogen aan, dat we de zaak vanuit Gods Woord wat nader hebben verklaard. De gravel road naar Rehoboth was een disaster en soms dachten we dat alle banden tegelijk zouden klappen. Er zaten verschrikkelijk veel gaten en hobbels in het wegdek en het ruwe wegdek zorgden voor een hels kabaal, zodat het leek of de ramen eruit zouden barsten.

Eenmaal in Rehoboth aangekomen hebben we de arme Lazarus en zijn vrouw afgezet en hen wat lectuur meegegeven. Door de heen-en-weer schuddende wagenreis waren ze weer aardig bij hun positieven gekomen en gaven duidelijk blijk van hun dankbaarheid voor de ontvangen lift. Ik geloof echter niet dat de arme Lazarus dronken geweest is van de wijn van de rijke man, zodat deze Namibiaanse Lazarus te weinig had om te leven, maar nog teveel om te sterven. We hebben hem op het hart gedrukt de geschiedenis van de arme, doch rijke Lazarus, dagelijks biddend te overdenken. De Heere is echter machtig om de genade en rijkdom waarmee Hij de arme Lazarus bedeede, ook deze Lazarus te schenken, om hem werkelijk arm te doen zijn, doch rijk in Christus.

Van Rehoboth zijn we in één ruk doorgestoomd naar Mariëntal, waar we net voor de donker aankwamen op de KOHA-campsite. In Zuid-Africa is het plotseling donker en de dag duurt van ‘s morgens zes tot ‘s avonds zes. Doorgaans stonden we ‘s morgens om halfzeven op, anders was de dag te snel voorbij. De volgende morgen zijn we binnendoor richting Bethanië gegaan, een woeste weg, waarop we heel wat hebben beleefd. Eerst hebben we een jonge vrouw (Maria) en haar kind opgepikt, maar zij moest uiteindelijk een andere richting op dan wij gingen, zodat we haar hebben afgezet, met water en lectuur. Ze bleek een zwervend bestaan te lijden en aan de littekens op haar gezicht was te zien dat ze mishandeld was.

Hoe dankbaar deze mensen zich tonen voor hetgeen wij hen mochten aanreiken, is hartverwarmend. De gravel road naar Bethanië was tamelijk goed berijdbaar, maar toch kregen we halverwege een lekke band. Er zat een flink gat in het loopvlak en waarschijnlijk had de band op die vreselijke weg naar Rehoboth al de nodige schade opgelopen, zodat hij nu het loodje legde. De reserveband was er spoedig omgelegd. We stonden in “the middle of nowhere” en als je hier zou stranden, zou dat menselijk gesproken fataal kunnen zijn. In het eerstvolgende dorp hebben we bij een bandenbedrijfje de spare tire om de velg van de kapotgereden band laten leggen, zodat we weer over een goede reserveband beschikten, wat in dit land een absolute must is.

Omdat we toch even de tijd hadden, hebben we ook in dit dorp ge-evangeliseerd onder de ‘loslopende’ kinderen en de zwarte bevolking. Ook hebben we een uitgebreid gesprek gehad met een plaatselijk blank echtpaar en eigenaar van het bandenbedrijf, geboren Namibiërs van Duitse afkomst, die ons op een spontane wijze te woord stonden en veel informatie over Namibia verschaften. Volgens hen bestaat de ‘Apartheid’ nog steeds in Zuid-Africa en Namibia, maar nu meer in de opposite, waarvan Zimbabwe het extreme voorbeeld is. Vooral Zuid Afrika is ‘going down’. Op onze beurt hebben wij hen de Schat in de akker ‘zwart op wit’ overhandigd. Het waren wereldse mensen, maar met hen kon ik tien keer beter spreken over geestelijke zaken dan het gros westerse refo-kerkgangers. We hebben afgesproken contact met hen te zullen onderhouden.

Toen we uiteindelijk de weg naar Bethanië vervolgden, kwamen we op een gegeven moment over een

natgemaakt stuk gravelroad, waar we in een vreselijke slip raakten en bijna in de ditch belandden. Ik wist de Camper op de weg te houden, maar het scheelde niet veel of we lagen op zijn kant naast de weg. Wegwerkers hadden een stuk gravel road -als voorbereiding voor de volgende dag- natgemaakt met water en een overdreven laag kalk erop aangebracht, om geen stof van het passerende verkeer te hoeven happen, maar de sliklaag was dusdanig, dat er bijna geen doorkomen aan was en het wegdek was nog gladder was dan een ijsbaan. We zijn kennelijk bewaard gebleven en zijn zonder ongelukken in Bethanië aangekomen.

Het dorp Bethanië bleek echter uitgestorven te zijn, want het was een algemene holiday. Het leek wel een ghost-town en alles zat potdicht. Net buiten het dorp troffen we een krottendorp aan en daar zijn we gestopt. Al gauw kwam een grote kinderschare plus wat vrouwen op ons af, en van de gelegenheid gebruikmakend hebben we die kinderen op een zondagschool-manier de boodschap van het Evangelie doorgegeven, lectuur en vers water onder hen uitgereikt. Hoe blij deze krotbewoners waren, die niets hebben dan een lekke hut en een ellendig bestaan, met hetgeen zij hoorden en ontvingen, is met geen pen te beschrijven. Moge de Heere hen zegenen met het Water des Levens om niet.

Opnieuw overnacht in Keetmanshoop, op 'Lafenis restcamp' en de volgende dag als laatste bezoek in Namibia, de stad Karasburg bezocht. Karasburg bleek een junkstad te zijn, hoofdzakelijk bestaande uit zwarte bevolking, maar dat was voor ons geen verhindering om ook in deze stad het Woord te verkondigen en lectuur uit te delen. Daarna zijn we via Noordoewer zonder verdere problemen de grens met Zuid-Africa gepasseerd. In Springbok op dezelfde campsite als op de heenweg overnacht en de volgende dag via de N7 in een ruk doorgereden naar Paarl, een wijnstad ongeveer 100km vanaf Cape Town gelegen. Onderweg hebben we vreselijk ruw weer gehad, harde windstoten en ontzettend veel slagregen. De bergrivieren kolkten ervan en er moeten veel ongelukken gebeurd zijn, vooral met caravans, want ook wij hielden het maar nauwelijks op de weg.

Op de campsite 'Goudini Spa' hebben we de zondag doorgebracht en ook daar nog lectuur uitgedeeld en een stel voetballende jongens bestraft dat zij de dag des Heeren ontheiligden. Vandaar zijn we de maandag daarop via de N1 dwars door het gebergte te naar Oudtshoorn gereden en hebben daar in een Zoo oog in oog gestaan met wildlife, o.a. met Bengaalse tijgers, leeuwen en cheeta's, die we ook in Namibia bij hopen in de wildernis gezien hebben. Vandaar hebben we het laatste traject afgelegd en zijn door Hermanus via een prachtige kustroute naar de kustplaats Strand gereden, alwaar we op Campsite 'Voortrekker' de laatste nacht hebben doorgebracht op Kaap de Goede Hoop.

Het overvloedige voedsel, de lectuur en bijbels hebben we op de dag van ons vertrek uitgedeeld in een gigantische krottenwijk nabij Cape Town. Het is niet ongevaarlijk de Zuid-Afrikaanse krottenwijken binnen te gaan, maar aangezien wij hiervoor een vrijbrief van de Heere hadden ontvangen, mochten we alleen op Hem vertrouwen. De meeste krotbewoners waren blij verrast. Sommige moeders konden we melk geven voor hun babies, anderen zeep voor de was, enz. Opvallend was de dringende en algemene behoefte naar bijbels. We hadden er nog enkelen over, zodat we de meesten moesten teleurstellen, maar ze waren zeer dankbaar voor de ontvangen lectuur.

Ook de terugreis is zeer goed verlopen en op Schiphol werden we verwelkomd door onze dochter Rianne en kleindochter Mirthe, mijn moeder en broer Cor. Na een break van een paar uur gingen we opnieuw de lucht in richting Toronto, waar we 's avonds veilig aankwamen en innig verwelkomd werden door vrouw en kinderen. We mogen op een turbulente, doch gezegende reis terugzien die krachtens onze roeping zeker voor herhaling vatbaar is, maar "alle den volken" betreffen ook de westerlingen. Kortom, de velden zijn wit om te oogsten, maar de arbeiders weinigen, hoewel de Heere doorgaans niet door velen werkt, maar door de enkelingen. Zijn Naam in alles de eer!

G.P.P. Burggraaf v.d.m.